

EXHORTACIÓ APOSTÒLICA POSTSINODAL *CHRISTUS VIVIT*

CAPÍTOL NOVÈ – EL DISCERNIMENT (278-299)

1- QUÈ ENS DIU L'EXHORTACIÓ?

En la nostra cultura del zàping i de la multitasca, és necessària la saviesa del discerniment. També “el discerniment” de la vocació requereix no sols la raó i la prudència humana, sinó situar-se en el projecte de Déu que ens estima i ens coneix. Implica la formació de la consciència per a poder identificar-se amb Jesucrist, amb les seves intencions i sentiments, l'oració, l'examen de consciència i l'ajuda dels qui Déu posa al nostre costat per a destriar efectivament el nostre camí. Dit breument: la capacitat de preguntar-se “qui sóc jo” i “per a qui sóc jo”. La vocació és un regal de Déu, un regal personalitzat i interactiu, que estimula i demana arriscar en el context de l'amistat amb Jesucrist.

A qui pugui ajudar-nos en això, se li demana: primer, escoltar “a la persona”, i el signe que es fa bé és el temps que se li dedica, no sols en quantitat sinó també en qualitat (atenció, desinterès, constància); en segon lloc, sensibilitat per a destriar (distingir la gràcia de la temptació o de les excuses); tercer, saber escoltar els impulsos que porten a l'altre cap endavant (més enllà dels seus gustos o sentiments); finalment, també implica saber “desaparèixer” deixant que sigui aquesta persona la que segueix per si mateixa el camí de la llibertat que Déu li assenyalava.

Per aprofundir el tema es bo rellegir l'exhortació apostòlica *Gaudete et exsultate* (2018)

2- IDEES-REFLEXIÓ PER A LA PASTORAL

- És un capítol que pot ser referent per tots els altres.
Proposem meditar frases concretes, aplicant-les com sempre no només a joves.

CV283 Una expressió del discerniment és el compromís per reconèixer la pròpia vocació. És una tasca que requereix espais de soledat i silenci, perquè es tracta d'una decisió molt personal que altres no poden prendre per un mateix.

CV286 Per a qui sóc jo? Ets per a Déu, sens dubte. Però ell ha volgut que siguis també per als altres, i ha posat en tu moltes qualitats, inclinacions, dons i carismes que no són per a tu, sinó per a altres.

CV287 Per a discernir la pròpia vocació, cal reconèixer que aquesta vocació és la crida d'un amic: Jesús. Als amics, si se'ls regala quelcom, se'ls regala el millor. I això millor no necessàriament és el més car o difícil d'aconseguir, sinó el que un sap que a l'altre l'alegrarà.

Cv291 Quan ens toca d'ajudar un altre a discernir el camí de la seva vida, la primera cosa és escoltar. I aquesta escolta suposa tres sensibilitats o atencions distintes i complementàries...

CV292 La primera sensibilitat o atenció és a la persona. Es tracta d'escoltar l'altre que se'ns està donant ell mateix en les seves paraules. El signe d'aquesta escolta és el temps que dedico a l'altre

CV293 La segona sensibilitat o atenció és discernidora. Es tracta de copsar el punt just en què es discerneix la gràcia o la temptació. Cal tenir molta valentia, l'estimació i la delicadesa necessàries per a ajudar l'altre a reconèixer la veritat i els enganys o excuses.

CV294 La tercera sensibilitat o atenció s'inclina a escoltar els impulsos que l'altre experimenta cap endavant. És l'escolta profunda de cap on vol anar veritablement l'altre. Algú com Jesús que entén i valora aquesta intenció última del cor

CV298 Però, per a acompanyar-ne d'altres en aquest camí, primer necessites tenir l'hàbit de recórrer-lo tu mateix. Maria ho va fer, afrontant les seves preguntes i les seves pròpies dificultats quan era molt jove.

- CV 285 Un text de l'exhortació que ens ajuda a tots per discernir:

“(…) Quan es tracta de discernir la pròpia vocació, és necessari fer-se unes quantes preguntes: Em conec a mi mateix, més enllà de les aparences o de les meves sensacions?

Conec el que alegra o entristeix el meu cor?,
quines són les meves forteses o les meves debilitats?,
com puc servir més bé i ser més útil al món i a l'Església?,
quin és el meu lloc en aquesta terra?,
què podria oferir jo a la societat?,
tinc les capacitats necessàries per a prestar aquest servei?
o podria adquirir-les i desenvolupar-les?”

3- QÜESTIONS A COMPARTIR I PROPOSTES/CONCLUSIONS

Punts de reflexió:

-Quan ens plantegem propostes comunitàries o pastorals partim de la comunió amb les prioritats pastorals diocesanes?

-Quan em proposen o proposo un servei comunitari, em faig la pregunta: tinc les capacitats necessàries?

-Com podem servir més i ser més útils al món i l'Església?

-Estic obert a que m'ajudin a veure les meves forteses o les meves debilitats?

-Diversifiquem serveis i responsabilitats?

-Les meves decisions passen sempre per l'oració prèvia?

-A la nostra realitat pastoral preval el “sempre s'ha fet així”?

-Plantegem-nos des de la pregària i l'anàlisi sincer què faria falta a la nostra comunitat

4- TEXTOS EVANGÈLICS/PREGÀRIA

- Lc 24,13-35 / Fl 2,5

- *“Atrets per aquest Rostre tan estimat,
Que adorem en la Sagrada Eucaristia
i reconeixem en la carn del germà sofrent.
Que l'Esperit Sant us (ens) empenyi en aquesta cursa cap endavant.
L'Església necessita el vostre (nostre) entusiasme,
les vostres (nostres) intuïcions,
la vostra (nostra) fe
Ens fan falta!
I quan arribeu on nosaltres encara no hem arribat,
tingueu paciència per a esperar-nos”*

(Trobada amb joves italians, 11 agost 2018-citat al n° 299-)

Ave Maria